

Leffa-arvostelu:

Elokuvan nimi: If Beale Street Could Talk

Ohjaaja: Barry Jenkins

Vuosi: 2018 (Yhdysvallat)

Arvio: 3 tähteä (asteikolla 1-5 tähteä)

Kevään viimeinen Leffaraati kokoontui 15.5.2019 Espoon Kino Tapiolassa analysoimaan Seniorikinossa näytettyä elokuvaa If Beale Street Could Talk. Elokuva perustuu James Baldwinin romaaniin vuodelta 1974. Ohjaaja Jenkinsin edellinen elokuva Moonlight palkittiin vuonna 2017 kolmella Oscarilla, joista yksi oli parhaan elokuvan palkinto, joten odotukset tätä elokuvaa kohtaan ovat varmasti olleet korkealla.

Perusjuoneltaan elokuva on 1970-luvun New Yorkiin sijoittuva rakkaustarina, jonka päähenkilönä on äidiksi tuleva nuori nainen. Hänen poikaystävänsä joutuu kyseenalaisin perustein vangituksi, juuri kun yhteisen perhe-elämän pitäisi alkaa. Elokuvassa seurataan köyhän päähenkilön ja hänen perheensä taistelua epäreilua oikeusjärjestelmää vastaan ja muistellaan samalla nuoren parin lyhyen yhteisen elämän vaiheita.

Mainio loppukesän sää vaikutti varmasti osallistujamäärään, sillä raati koostui tällä kertaa kolmesta jäsenestä. Raadin mielestä elokuvan aihe oli suhteellisen tuttu, sillä Yhdysvaltojen rotusortoa on käsitelty elokuvissa ja kirjallisuudessa paljonkin. Aihe tuntui kuitenkin tälläkin hetkellä ajankohtaiselta ja kiinnostavalta rakkaustarinaaan sidottuna.

Elokuva todettiin raadin toimesta ajoittain suhteellisen hitaaksi, jota pidettiin sekä hyvänä että huonona asiana. Hitaus koettiin taiteellisena ja sen avulla henkilöihahmojen piirteitä pystyttiin tuomaan enemmän esiin. Toisaalta ajoittain tuntui, että kertomus olisi voinut edetä nopeamminkin. Pohjimmaisina teemoina pidettiin rodullista eriarvoisuutta, perheen merkitystä ja aikuistumista. Elokuva tuntui realistiselta, sillä tarjolla ei ollut Hollywood-tyylistä onnellista loppua, vaan päähenkilöt joutuivat sopeutumaan vallitsevaan tilanteeseen ja elämään siinä parhaansa mukaan.

Lajityypiltään elokuva oli raadin mielestä ehdottomasti perinteistä draamaa. Teknistä toteutusta pidettiin lopulta onnistuneena, vaikka hidas rytmi nousi esiin

leikkauksesta puhuttaessa. Kuvaus oli kuitenkin hienoa ja värimaailma kaunis. Myös puvustus todettiin autenttiseksi. Esiin nousi myös onnistunut musiikki, joka vaihteli ajan soulmusiikista jazziin ja jousiteemoihin. Hyvä äänisuunnittelu toi myös joihinkin kohtauksiin syvyyttä.

Raadin mielestä elokuva oli siis pääosin onnistunut. Elokuva kiteytettiin tuoreeksi ja henkilöiden kautta eläväksi draamaksi moneen kertaan käsitellystä aiheesta.

Teksti: Jussi Hietala